

Cascada

Bragagiu

Cascada e-o veșnică frică.
Zbătându-se-n dalbele spume
Doar strigătul ei se ridică
Să spună ceva pentru lume.

Căderile nu sunt la modă
În traiul cu țeluri mărunte
Și este în vogă un vodă
Ce poate să urce în munte.

Pe cât el străin e și rece,
Pe-atât socotim că e mare
Fiind încântați că întrece
Pe altul cu-a sa înălțare.

Pe cel ce spre noi se înclină
Nu vrem să îi dăm admirații
De parcă el poartă o vină
Că nu poate să se înalțe.

În față-i suntem mai puternici
Și în importanță măreață
Am vrea să ne știe cucernici
Miloși la căderea-i în viață.

Dar iată când stăm și cascada
Privim cât n-ar fi de plăpândă
Nu prea înțelegem corvoada
De soartă întruna căzândă,

Pierzându-ne tot apogeul
Ce-admiră pe cel din putere
Căci prea-i uimitor defileul
Săpat de atâta cădere.
Victor Bragagiu